

Ressò

desembre 19

Compromís

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Un temps per situar-se i caminar

Aquest és el títol del 4rt capítol del nostre temari. El “fil conductor” és el compromís. Com ens diu el nostre himne: “una fe que ens mou a viure amb maduresa com una espiga amb delit de granar...”

La vellesa pot ser una oportunitat. Mentre el món ho viu amb una mica de resignació, fins i tot amb un cert derrotisme, nosaltres ho intentem viure amb esperança. Ens diu l'autor: “viure la vellesa es escoltar en mi unes crides noves i anar aprenent a fer les coses de mica en mica, sense posar-me nerviós. És una aprenentatge que hauria de fer progressivament amb saviesa i bon humor”

Aquesta esperança és molt important. Amb tanta gent que “va tirant”, sovint sense trobar sentit al que fa, l'esperança que surt d'una vida alegre i joiosa és un bon testimoni. Estem a punt de començar l'advent, el temps que dediquem a preparar-nos pel Nadal. Un cop més ens trobarem que molts viuen aquestes festes “per inèrcia”, “per què toca”, “per què ho fa tothom”. Qui els anunciarà que el que celebrem no té res de costum, de repetició mecànica? Qui els dirà que el Nadal és molt més que uns regals i uns dinars rituals? Només la il·lusió –molt pròpia del Nadal– i l'esperança ens poden obrir els ulls. I si aconseguim entra-hi, aquesta esperança dura per sempre. Com diu el salmista, son “llavors de vida eterna”

Xavier Moretó, Consiliari de Vida Creixent de Barcelona

Espai de reflexió i pregària

Salm 8

1 Senyor, sobirà nostre

La dignitat de la persona humana:

La glòria que la creació dóna a Déu passa a través de la consciència de l'home, rei de la creació. Per l'obediència a Déu, l'home entra en l'harmonia inicial de la creació, desballestada pel pecat, pels atemptats contra la dignitat de la persona humana i per la pol·lució de la natura.

2 Senyor, sobirà nostre,

que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra!

En el cel tens posada la teva majestat.

3 Amb la paraula dels infants i dels nadons

has assentat els fonaments d'un baluard

contra els teus adversaris,

per fer callar el rebel i l'enemic.

4 Quan miro el cel que han creat les teves mans,

la lluna i els estels que hi has posat,

5 jo dic: «Què és l'home, perquè te'n recordis?

Què és un mortal, perquè el tinguis present?»

6 Gairebé n'has fet un déu,

l'has coronat de glòria i dignitat,

7 l'has fet rei de les coses creades,

tot ho has posat sota els seus peus:

8 ramades de vedells i d'ovelles,

fins i tot els animals feréstecs,

9 l'ocell que va pel cel i els peixos del mar,

i tot el que segueix els camins dels oceans.

10 Senyor, sobirà nostre,

que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra!

La pobresa o l'exclusió social amenacen una quarta part de la població

**Un home sense llar demanant almoina a Barcelona, en una imatge d'arxiu
/ FRANCESC MELCION**

Un 8,8% de les famílies viuen situacions límit com no poder tenir l'habitatge a la temperatura adequada.

Famílies amb pocs o cap ingrés, amb privacions materials severes o bé on diversos dels membres estan a l'atur. Són tres realitats que conformen el risc de pobresa o exclusió social, una situació que amenaça un de cada quatre ciutadans tant a Catalunya com al conjunt d'Espanya. L'última estadística europea, publicada aquest dimecres, constata que el 26,1% dels ciutadans espanyols viuen en risc de pobresa el 2018, una xifra que supera la mitjana de la Unió Europea, que és del 21,7%.

La situació a Espanya està pràcticament estancada –la taxa era del 26,6% un any abans, segons l'Eurostat– i això són males notícies, perquè

Panoràmica

és un dels estats on més s'ha disparat aquest risc en l'última dècada. Si el 2008, abans de la crisi econòmica, Espanya partia d'un risc de pobresa i exclusió elevat però a la mitjana europea (del 23,8%), deu anys més tard la xifra ha empitjorat seguint el camí contrari del que ha passat a la UE, on s'ha reduït dos punts.

En el cas de Catalunya, l'Eurostat no ofereix les dades però l'estadística de l'Idescat feta amb la mateixa metodologia constata que la situació de crisi social va empitjorar a les famílies catalanes l'últim any. En concret, un 24,7% dels catalans patien risc de pobresa o exclusió social el 2018 i la xifra havia crescut 1,3 punts en només dotze mesos, segons la taxa AROPE –indicador de referència a l'hora d'analitzar aquestes realitats.

Si es desglossa aquest indicador, el risc de pobresa amenaça un 21,3% de ciutadans, mentre que el 6,5% de la població pateix privació material severa, una dada preocupant que ha crescut 1,5 punts en l'últim any i que supera la mitjana estatal, del 5,4%, segons l'Eurostat. La privació material severa es determina quan hi ha mancances forçades com no poder pagar les despeses relacionades amb l'habitatge sense endarreriments, no poder fer un àpat de carn o peix cada dos dies o no poder permetre's tenir rentadora o telèfon.

Pel que fa a les privacions més freqüents dels catalans el 2018, destaca l'increment dels que no podien mantenir l'habitatge a la temperatura adequada: un 8,8%, quan només un any abans eren el 6,3%. A més, un 28% no podien afrontar despeses imprevistes de 700 euros i un 27% no podien anar ni una setmana de vacances a l'any.

L'únic indicador que millorava a Catalunya el 2018 era el de famílies amb una baixa intensitat de treball –on un o diversos membres no tenen feina, que va reduir-se tres punts i es va situar en el 5,8%. La taxa catalana és, en aquest cas, gairebé la meitat que l'espanyola, on les famílies amb poca intensitat de treball representaven el 10,7% l'any passat.

E.F.
ara.cat

“Els laics no són membres de l'Església de segona categoria”

“Necessitem cristians, laics i laiques, il·lusionats”. Això demanava aquest dissabte al matí l'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, als participants de la setena Trobada Catalana d'Apostolat Seglar. La convocatòria de les delegacions d'Apostolat Seglar dels deu bisbats catalans a la Salle Bonanova de Barcelona tenia com a objectiu preparar el Congrés de Laics que es farà el febrer a Madrid. “Hem recuperar la il·lusió i l'esperança. Nosaltres mateixos som el resultat del somni esperançat de Jesús”. Una crida

necessària, tot i que molts dels assistents des de que eren joves senten parlar d'un protagonisme dels laics que no acaba d'arribar. En tot cas, l'arquebisbe Planellas ha fet una ponència de les que demana canviar mentalitats. Ha remarcat que el Concili Vaticà II diu de manera clara, “amb un text molt fort” que “l'Església no està verament fundada sinó hi ha un laicat pròpiament dit treballant de conjunt amb la jerarquia”. Això mostra que “els laics no són membres de l'Església de segona categoria”. Com ha repetit diverses vegades, “en primer lloc som

cristians i després som el que fem a l'Església". "La dignitat de ser cristià està per sobre de qualsevol ministeri" però com deia **Carles Cardó**, això també demana "ser més exigents amb nosaltres mateixos".

La doctrina de sempre

Planellas ha articular un recorregut des dels pares de l'Església, el Vaticà II, el Concili Tarraconense i la proposta eclesial del papa **Francesc**. Una proposta del papa que només "explicita el que és la doctrina de sempre, genuïna i autèntica, expressada en el Concili Vaticà II". El problema és que sobre el laïcat "no sé fins a quin punt hem anat perdent consciència del que ja diu el Vaticà II", celebrat fa més de mig segle.

També ha fet referència a "l'escull de la clericalització dels laics", quan "preocupats per la manca de forces els capellans es limiten a cercar col·laboradors a la parròquia

amb el risc d'arrencar-los de la seva missió més pròpia d'esdevenir apòstols enmig del món". En aquest sentit ha demanat un "canvi de mentalitat" i abandonar allò de "el que vostè digui, senyor rector". Tot i que no ha fet referència al que també passa en l'altre extrem, quan precisament com ho ha dit el rector automàticament es posa en quarantena.

El perfil genuí dels laics cristians

Davant del Congrés "Poble de Déu 'en sortida'", Planellas ja conclòs que "el tercer mil·lenni ha de ser dels laics. Potser aquests

és el missatge que l'Esperit envia a l'Església en els moments actuals.

L'arquebisbe de Tarragona ha tancat l'aportació amb set propostes per recuperar "el perfil genuí dels laics cristians segons el Vaticà II": un seguidor de Crist; al servei del Regne de Déu; membre actiu i responsable; enviat al món; fonamentat en la Paraula de Déu i en l'eucaristia; vivint amb radicalitat evangèlica; i amb una formació constant.

Trobada digital

La trobada organitzada per la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya ha comptat amb un segon moment de debat per compartir el treball de preparació del Congrés del febrer que s'ha fet als bisbats. En aquest cas s'ha optat pel debat a través del mòbil, recollint els

missatges amb un sistema digital que permet recollir l'opinió de tots els presents a la sala.

Virtualment han quedat recollides i s'han anat projectant al moment les aportacions de més d'un centenar de participants. Les limitacions de la conversa digital s'ha completat amb les intervencions orals a la sala. Entre altres aspectes, s'han recollit les principals dificultats per assolir un veritable protagonisme del laics a l'Església i la necessitat d'un compromís real en el món. La celebració s'ha tancat amb l'eucaristia presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona **Sergi Gordo**. En la benvinguda el bisbe ha remarcat la voluntat de "fer camí junts, tot i que no sempre sigui el més fàcil" i d'aconseguir "que els eslògans no quedin buits de contingut".

Jordi Llisterri-CR

La mirada del pare

Sé que em reconeixes perquè quan cada tarda em veus arribar esbosses un mig somriure, i em sostens la mirada. Fa temps que vas deixar de caminar, després vas deixar de parlar, i ara ja no sabem si ens entens massa quan et parlem perquè a preguntes concretes el sí a vegades és no i el no és sí. M'agradaria saber què passa pel teu cap, saber què penses i descobrir què sents en el teu cor. Des de fa temps vius tancat en la presó del teu interior d'on no surten els mots. Per sort encara ens pots continuar dibuixant un somriure i ens escoltes mig distret però amb aquella mirada entre sorpresa i encuriosida que et caracteritza mentre t'expliquem històries i ens donem la mà.

Ser del cert que quan et dic t'estimo les paraules pouen en el teu cor. Et miro i em reconec en tu. Això m'afalaga i m'inquieta alhora. Quantes pors que em posseeixen i són també les teves. Tots dos som persones de poques paraules, més de gestos i silencis. Hi ha tantes coses que no ens hem preguntat! Tantes coses que no ens hem arribat a dir mai i hem donat per suposades.

El temps passa i els anys avancen implacables i el teu cos retrocedeix, fen-te oblidar la teva destresa de "manetes". La vellesa fa estralls i no perdona, et falla la memòria però ens resten els records de tot el viscut en el nostre petit món familiar ple de somnis i senzilles realitats.

Sóc gràcies a l'estimació que us teníeu tu i la mare que ens va deixar fa un temps -des de llavors la teva expressió dels ulls és més trista i enyoradissa. Somrius menys i la busques sovint amb la mirada, des del teu mutisme. Tants anys junts!- Sóc qui sóc gràcies a tot allò que em vàreu ensenyar plegats. L'estimació per la natura, la lectura i la música; la vostra fe que va passar a ser la meva i tantes vegades m'ha ajudat; el valor de l'esforç i del treball; la coherència, la importància de la família, i la capacitat de resiliència, aquella la fortalesa que m'empeny a seguir endavant malgrat els entrebancs que sempre ens posa la vida. La teva mirada em parla, em transmet serenor, i m'embolcalla en una càlida abraçada!

Per Anna-Bel Carbonell Rios

Aturar-se. Cicle A. Enmig del formigueig

Els que coneixen l'experiència del desert, expliquen així una travessia. S'aixecà una ventada de sorra. L'horitzó s'enfosquí. La sorra es colava pels ulls, pel nas, per les orelles, per la boca. Allà lluny, es veia una figura humana... en atansar-nos-hi, veiérem que era una nena de cinc anys. Guardava, sola, les seves cabres, i anava cap una tenda on vivien dues dones, molt lluny d'on érem.

La ciutat moderna, la urbana sobretot, es va convertir en un desert: un espai immens i privat de tota capacitat de personalització. Com al desert, el misteri de la ciutat no és la mateixa ciutat, sinó l'existència en ella d'éssers fràgils, amenaçats per terribles perills. Condicions de la vivenda, "menjades de coco", hores inacabables i esgotadores del transport, aixafats en un vagó per la multitud sense rostre humà o multitud d'automòbils col·lapsats, etc. Total: aïllament i soledat.

¿Quina era l'energia que animava aquella neneta i que feia que pogués viure en el desert? Mentre caminava, hi havia esperança de vida. El camí del desert, en efecte, és el camí de la fe despullada i de la pura esperança. Demà potser trobarà aigua i bons pasturatges. Ella també sap i recorda que en un lloc, lluny, hi ha una tenda on viuen dues dones. No està sola. L'oblit és l'arrel de la desesperança.

Oh, no! No correu, homes i dones, joves i ancians, no correu en direcció contrària. No visqueu refiats pensant que ja sou batejats! Canvieu de direcció! Aplaneu camins! Stop, els camins de Déu es creuen amb els nostres.

Mn. Pere -diaca

Sembla que li he pres el gust al fet de recordar dones valentes en l'Església i en la història. Valents però incompreses i sovint ignorades. Avui m'he fixat en les *Beguinas*.

Van ser (i són) una associació de dones cristianes contemplatives i actives, el començament de les quals es troba a Europa central al segle XI, segons alguns. Al segle XII ja estan documentades. Eren, des del seu començament, laiques cristianes, amb una vida activa, de treball manual i atenció a pobres, malalts i exclosos. I vivien del seu treball.

Tenien com a base una forta experiència de pregària, de lectura i estudi. No eren unes ignorants. Però en una època en què la major part de les regles per als grups femenins en l'Església, incloïen la clausura, elles van mantenir la seva vocació de laiques i la seva participació en la vida quotidiana.

El seu radi d'acció eren les ciutats. En elles vivien a casa seva o en petites cases comunitàries, properes al lloc de la seva missió. Eren curadores, evangelitzadores i missioneres. Van fundar hospitals i cases d'acollida. Aquestes dones d'acció i oració (Marta i Maria) van tenir entre les seves files escriptores, teòlogues i místiques. En una època en què la història recorda a dones grans com reines, nobles, abadesses ..., que van brillar i van influir en l'àmbit públic, les *beguines* van ser acollides i valorades pel poble i ... no sempre acceptades pels "poders".

El seu origen es troba a l'Europa Central: Bravante, França, Alemanya; però també van existir a Anglaterra i nord d'Itàlia. A Espanya no es documenta la seva presència fins al segle XV, amb l'abadessa de Santo Domingo del Real. Va poder ser degut a la situació de lluita de la Reconquesta o de la pèrdua de documentació, que sol produir-se en temps de guerra.

Van ser acusades d'heretgia, anomenades bruixes, prohibides i, alguna d'elles, cremada a la foguera.

Però aquesta modalitat laical de compromís no pertany només al passat. Ha renaixut en els nostres dies. I així l'any 2000 es va constituir l'*Associació Cultural Beguinas* de Terol. A ella pertanyen infermeres i persones relacionades amb l'àmbit sanitari, però també alguna advocada i assistents socials. No és l'única associació a la península ni al món. però permeteu-me que posi d'exemple a les meves paisanes.

Es van relacionar amb l'espiritualitat franciscana (segle XIII) i algunes i alguns van estar a prop de formar part de la *tercera ordre*. Perquè en algun moment hi va haver també homes (beguins o begards) que van prendre aquest estil. Però avui i ara ens centrem en les dones. Si us sembla bé.

María Jesús Ramos

Agenda 2019

Desembre

Dijous 12: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – **COMPROMÍS – UN TEMPS PER SITUAR-ME I CAMINAR**

Celebració del Nadal per acabar la reunió.

Agenda 2020

Gener

Dijous 9: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V - **FIDELITAT – APRENDRE A SER FIDEL I CRÉIXER**

Febrer

Dissabte 1: Celebració de la Candelera

Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 12 del matí. Presidida per Mons. Sergi Gordo. Obert ha tothom, us hi esperem.

Dijous 6: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – LA QUARESMA UN TEMPS DE CONVERSIÓ

TEMARI DEL CURS 2019-2020, “PER UNA VIDA CREIXENT, DECUBRIR LES RIQUESSES DE LA VELLESA, DEL P. JOSEP CODINA FARRÉS, CLARETIÀ.

Com a complement de lectura, recomenem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé: Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, de Sant Lluc, any litúrgic C i “Què em diu l'Evangeli”. El seu preu és de 10 euros cadascún i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1r,2a, esq.- Barcelona – 08011. Els dies entre 23/12 i Reis la secretaria estarà tancada per motiu de les festes.

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN